

USTADNAMƏ

İnsan payız ölə, yazda dirilə,
Zimistanda boran, qarı çəkməyə.
Günü gündən işi düşə müşgülə,
Hərgiz namus, qeyrət, arı çəkməyə.

İnciməyin qoca aşığın yaşından,
Sinəm vaqif olub eşq atasından,
Bülbül gül yolunda keçər başından,
Əyər gül göysünə xarı çəkməyə.

Eşqin atasına qatılar məni,
Qul deyər, Həbəşdə satalar məni,
Qoyub top ağzına atalar məni,
Bəlkə canım bu azarı çəkməyə...

Xəstə könül gəzir bu təmənnada,
Mərdlərin mövlası, sən yetiş dada,
Mərd igidə ölüm haqdı dünyada,
Yoxsul olub ahı-zarı çəkməyə!

Ələsgər, əlini üzmə damandan,
İstə mətləbini sahib-zamandan,
Məhəmməd Hümməti çıxılmaz zindandan
Taki mövlam zülfıqarı çəkməyə!

Ustadlar ustadnaməni bir deməzlər, iki deyərlər, birini də deyək,
iki olsun.

Yığdın bu dünyanın malü dövlətin,
Əllini keçirdin, yüzə nə qaldı?
Ayaq getdi, əl gətirdi, diş yedi,
Baxmaqdan savayı gözə nə qaldı?

Ölüm haqdı, çıxmaq olmaz əmrdən,
İpək tora həlqə salma dəmirdən,
Aydı, gündü, gələr, keçər ömürdən,
Tələsirik, görən yazı nə qaldı?

Haraya baxıram hava məxsuşdu,
Gördüyüm oylaqlar yadıma düşdü.
Bir gün eşidərsən Alı da köçdü,
Sındı simli sazı, tara nə qaldı?

Ustadlar ustadnaməni iki yox, üç deyərlər, biz də deyək üç olsun,
düşmənin rəngi solsun.

Ay ağalar, gəlin sizə söyləyim,
Bu dünyada keçməz işi namərdin.
Yeriyib evinə bir qonaq gəlsə,
Açılmaz qabağı, qaşığı namərdin.

Dərdə düşsən, ondan diləmə dərman,
Üzünə xoş baxar, dalınca düşman,
Dilərim üzünə çıxsın bir yaman,
Müdam zəhər olsun aşığı namərdin.

Əmir dedi: sirtin vermə hər yada,
Dərdi olan batar qəmdən dəryada,
Dilərim mövladan fani dünyada
Müdam qala düşsün başığı namərdin.

Təbriz şəhərində qoca Alı adlı bir sövdəyər var idi. Varlı-dövlətli bir adam idi. Ancaq qoca Alının nə qədər züryəti olurdu, o qədər də tələf olurdu. Alı həmi uşaq fikrindən, həmi də qocalıqdan lap əldən-ayaqdan düşmüşdü. Axır vaxtda bunun külfətinin boynuna bir uşax düşdü. Arvad yükünü yerə qoymaq vaxtı olanda qoca Alı kasıb-kusuba nəzir-niyaz verdi ki, siz də mənə dua eləyin, Allah bunu mənim əlimdən almasın.

Arvad yükünü yerə qoyan vaxtı bir ağa dərviş qapıda haqqı-hüyük çəkdi. Qoca Alı o biri otaqdan dərvişin səsinə eşidib, onun qabağına yürüdü, dedi:

– Ağa dərviş, məndən nə istəyirsən?

Dərviş dedi:

– Mən pay alan dərvişlərdən deyiləm. Sənin uşağının adını qoymağa gəlmişəm. Bir yaşından yüz yaşına kimi onun barını yeyəcəksən. Mən onun adını qoydum Qul Mahmud.

Kişi dərvişin əlindən öpdü. Dərviş çıxıb getdi. Aylar, illər gəldi keçdi, uşax gəlib məktəb yaşına çatdı. Kişi dedi:

– Arvad, bunu harda oxudaq?

Arvad dedi:

– Özün bil.

Kişi dedi:

– Arvad, İsfahanda Şah Abbasın bir məktəbi var, oranı oxuyan padşaha layıq böyük adam olur. Ya vəzir olur, ya da ki, qoşun böyüyü.

Qul Mahmudun atası aparıb bu məktəbdə oxutmağa qoymaqla olsun, sizə kimdən xəbər verim, Şah oğlu Şah Abbasın vəziri Əhməd vəzirdən. Əhməd vəzirin də gözünün ağı-qarası Leyli adında bir qızı var idi ki, Əhməd vəzir onu da bu məktəbə qoymuşdu.

Bəli, hər iki cavan məktəbdə bir-birinə yaman məhəbbət bəslədilər. Yeməkləri bir, gəzməkləri bir, oxumaqları bir yerdə olurdu. Vaxt gəldi keçdi, Qul Mahmud məktəbi tamam elədi. Müəllimlərinə, yoldaşlarına halal-hümmət eləyib, öylərinə getməyə üz qoydu. Qul Mahmud bir neçə qədəm getmişdi, vəzirin qızı Leyli gəldi qabağını kəsdi. Qız saçından bir neçə tel qopartdı, verdi Qul Mahmuda, dedi:

– Qul Mahmud, bunu sənə nişan verirəm, ha vaxt məni unutsan od olsun, səni yandırın!

Qul Mahmud da baş darağını qıza nişanə verdi, dedi:

– Sən də məni unutsan, bu da səni od olub yandırın!

Hər ikisi bir-birinə nişanə verib, halal-hümmət eləyib ayrıldılar.

Qul Mahmud qızın həvəsindən quş kimi qanad çaldı, özünü yetirdi Təbrizə, atasının öyünə.

Qohum-qardaş, dost-aşna gəldilər onu görməyə, yeyib-içib dağılandan sonra oğlan anasına dedi:

– Ana, mənim bir səfərim var, mən gedəcəm.

Anası ağlayıb dedi:

– Oğul, yenicə gəlib çıxıbsan, hara gedirsən?

Qul Mahmud götürüb, anasına görək nə deyir, anası ona nə cavab verir.

Aldı Qul Mahmud:

Uzax yollar üstündəyəm,
Ana, mən gedirəm gedir.
Şirin canın qəsdindəyəm,
Ana, mən gedirəm gedir.

Aldı anası, görək nə dedi:

Mahmud, gedirsən pünhana,
Oğul, Allah amanatı.
Tapşırıram o sübhana,
Oğul, Allah amanatı.

Aldı Qul Mahmud:

Haqdan yazılıbdı yazım,
Başa çatsın xoş avazım,
Verin nəziri-niyazım,
Ana, mən gedirəm gedir.

Aldı anası:

Sən gedirsən İsfahana,
Məni qoyma yana-yana,
Tapşırıram yaradana,
Oğul, Allah amanatı.

Aldı Mahmud:

Qul Mahmud da öz elinnən,
Haqqı qoyammaz dilinnən.
Tutub ağamın əlinnən,
Ana, mən gedirəm gedir.

Aldı anası:

Sən gedirsən İsfahana,
Məni qoydun yana-yana.
Tapşırıram o sübhana,
Oğul, Allah amanatı.

Camaat, mollalar buna kinayəynən dedilər:

– Sən gərək böyük adam oleydin, gəlib aşıq olubsan, özü də təkçə çıxıb gedirsən. De görək, qardaşın yox, bir şeyin yox, təkçə hara gedirsən?

Mahmud anasıynan halal-hümmət eləyib, başladı getməyə. Hamı anasına ürək-dirək verirdi ki, a balam, nolacaq, qoy getsin. Anası Söylü aldı, görək nə deyir:

Könlüm sızıldar, qan tökər gözlərim,
Elə bil çovğuna, qara düşmüşəm.
Kərəmsiz bəndəyəm, fələk əlindən,
Halım dönüb, intizara düşmüşəm.

Arvadların biri dedi:

– Allah qoysa, Mahmud qayıdıb gəlsə, mənə muşduluq nə verərsən?
Söylü dedi:

Təbibimsənsə gəl yaramı sarı,
Güldürmədi mənim təkə ağları,
Sənəmə çəkilib oğul dağları,
Ayrılıqdan intizara düşmüşəm.

Söylüyəm, qürbətdə ellərdə xəstə,
Gözüm muşduluqda, qulağım səsdə,
Apardı oğlumu əlimdən nəsdə,
Gözüm görmür, çox kənara düşmüşəm.

Qul Mahmud o qədər yol getdi ki, Məzə dağına çatdı. Ustadlar deyir ki, bu dağdan İsfahana qırx günlük yoldu. Bura çiçəkli, güllü-bülbüllü bir dağdı. Dağın belindən Cəfər sövdəyə baxırdı. Bir də gördü ki, qəflə-qatırdan bir qırax aralı, dağın təpəsində bir aşıq saz çalır. Görək burda Qul Mahmud nə deyirdi:

Sənə deyim, Məzə dağı,
Leylim səndə gəzdimola?
Açılıbdı gül-çiçəyin,
Gələn bahar yazdımola?

Qadir Allah yetər dada,
İyid başı çəkər xata.
Cəh-cəh vurub bağda, amma,
Ördək kimi qazdımla?

Qul Mahmud da yana-yana,
Yandı bağrım, döndü qana,
Səfərimdi İsfahana,
Mənzil kirən azdımla?

Bu səsi Cəfər sövdəyər eşitdi. Gəldi gördü ki, bu oğlan gül kimi bir aşığı. Qul Mahmud onun çox xoşuna gəldi, dedi:

– Oğul, mən də bu sazdan xəbərdaram, bir az da şairliyim var. De görüm hara gedirsən?

Qul Mahmud bunun salamını aldı, amma cavab vermədi, Cəfər sövdəyər bir də xəbər aldı:

– Oğul, hara gedirsən?

Gördü ki, Qul Mahmud yenə dinmir. Aldı Cəfər sövdəyər, görək ona nə dedi:

Başına döndüyüm, ay cavan oğlan,
Söylə görüm, nə məkana gedirsən?
Eşqin cürəsinə giryan olubsan,
Pərvanə tək yana-yana gedirsən.

Aldı Qul Mahmud:

Başına döndüyüm, sövdəyərbaşı,
Üz tutuban bu diyara gedirəm.
Fələyin gərdişi, qəzanın işi,
Yan çöyürüb bu diyara gedirəm.

Aldı Sövdəyər:

Söylə görüm, bala, sənə nə oldu?
Eşqin saf cürəsi sinənə doldu.
İsfahan deyilən çox uzax yoldu,
Nahax, balam, sən əfsanə gedirsən.

Aldı Qul Mahmud:

Gözəl olan sığal verər özünə,
Aşiq olan dərdin söylər sazına,
Mən aşığam Əhməd vəzir qızına,
Üz tutuban bu diyara gedirəm.

Sövdəyər öz-özünə dedi: nə gözəl oğlandı. Ürəyindən keçdi ki, elə
nə olaydı, qızımı bu oğlan alaydı. Odu ki, Cəfər sövdəyər götürüb dedi:

Cəfər sövdəyəyə söyləmə nağıl,
Unutma, başına cəm elə ağıl.
Mən sənə ata ollam, sən mənə oğul,
Nahax, bala, o zindana gedirsən.

Aldı Qul Mahmud:

Qul Mahmudam, mən gedərəm hər yana,
Dərdimi söylərəm mən yana-yana,
Sıtqımı bağladım şahi-mərdana,
Leyli deyib, bir canana gəzirəm.

Qul Mahmud getmək istəyəndə Cəfər sövdəyər dedi:
– Oğul, dayan, birini də deyim, sonra istərsən gedərsən.
Cəfər sövdəyər dedi:

Qəribsən qürbətdə, ay cavan oğlan,
Xoş gəlibsən bu diyara, dur gedək.
Könül xəstə, can intizar gəzirəm,
Sən loğmansan, mən bimara, dur gedək.

Aldı Qul Mahmud:

Üz çöyürüb bir məkana gedirəm,
Gör necə görükür haralar mənə.
Gözü yolda, intizarda yarım var,
Vurma dürlü-dürlü yaralar mənə.

Aldı Cəfər:

Dinim müsəlmandı, özüm sövdəyər,
Düsdüm qocalığa, oldum ixtiyar.
Cavan oğlan, səndən qeyri kimim var,
Doğru sözə, düz ilqara, dur gedək.

Aldı Qul Mahmud:

Qohumdan, qardaşdan kənar olmuşam,
Alışıb, od tutub yanar olmuşam,
Dindirmə, yuxalıb sınar olmuşam,
Olarımı bəndədən qaralar mənə.

Aldı Cəfər:

Cəfərəm, getmişəm külli hər yana,
Gəncəyə, Tiflisə, Hində, İrana.
Səni and verirəm şahı-mərdana,
Minnətdaram sən bimara, dur gedək.

Aldı Qul Mahmud:

Görükür gözümə, dostlarım hanı?
Çağırıb gedirəm şahı-mərdanı.
Qul Mahmudam, qəm köçünün sarvanı,
Geydirib libasi-qaralar mənə.

Sövdəyər bu sözdən sonra Mahmudu apardı öyünə. Qızına dedi:
– Qızım, mən Mahmudu gətirdim, indən belə iş səndən aşacaq.
Deyirlər ki, cavanların ağı gözündə olar, apar onu bir bağ-bağcanı gəzdir, bəlkə xoşuna gələ, buralarda qala, bizə oğul ola.

Qız bunu qırx gün buralarda gəzdirdi, amma oğlandan heç bir hərəkət görmədi. Qırx günün tamamında Qul Mahmud yuxuda gördü ki, qız ona deyir: Qul Mahmud, bə ilqar, iman məgər belə olar? Qul Mahmud yuxudan qalxıb, tez sazı döşünə basıb deyir:

Bar ilahim, qibləgahım,
Çatmamışam kana, gedim.
Var ki, firsət gedib əldən,
Yoxdu bir imkana, gedim.

Çarxı-fələk, dərd ucundan
Olmuşam divanə gedim.
Tut əlimdən, görsət mənə
Hansı bir məkana gedim.

Dindirərlər haqq öyündə,
Nahaq yerin dar olacaq.
Könlüm ada, özüm qəvvas,
Dəryayi-ümmana gedim.

Sirrin haxdı, yaradan,
Gör necə əyan deyirəm.
Dərd verən dərman da verər,
Demə ki, loğmana gedim.

Qul Mahmud halal-hümmət eləyib yola düşəndə qız ağladı. Qız ağla-
yanda Qul Mahmud sazı götürüb dedi:

Ahu gözlüm, ayrılığın günüdü,
Sən allah, sən tanrı, gəl ağlamaynan.
Bəlkə haxdan yazım belə yazılıb,
Tökmə göz yaşını, sel ağlamaynan.

Qadir movlam özü yetər dadlara,
Şirin canım yanar oldu odlara.
Sirr vermə özgəyə, uyma yadlara,
Bağrım qana dönür, gəl ağlamaynan.

Qul Mahmudam, qızılgüldə budağam,
Gülündən ayrılmış virana bağam.
Yadından çıxmasın, neçə ki, sağam,
Bülbüləm, ölünəcə gül, ağlamaynan.

Qul Mahmud qıznan halal-hümmət eləyib yola düşdü. Bir qədər gedəndən sonra yolda borana düşdü. Yolunu itirdi, bir daşa sövkənib, götürüb görək nə deyir:

Axşamçağı gənə qanım qaraldı,
Dad sənin əlindən, aman, ay fələk!
Qohumdan, qardaşdan aralı düşdüm,
Eylədin halımı yaman, ay fələk!

Çəkib qovğaları bəlali başım,
Axır damar-damar qanlı göz yaşım,
Cavankən qürbətə atılıb daşım,
Düşübdü sinəmə güman, ay fələk!

Uzaqdı yollarım, aranı kəsdi,
Huş başımdan getdi, bədənim əsdi.
Bıçarə Mahmudun burda bikəsdi,
Bağlayıb yolları duman, ay fələk!

Sonra duman-çən bir az aralandı. Mahmud bir xeyli yol gedib, gördü yolun kənarında iki dərviş əyləşib. Mahmudu görən kimi bu dərvişlər ərəbcə bir-biriynən danışdılar ki, bunu özümüzə yoldaş eləyək, pul qazanandan sonra öldürək. Bunların sirri Qul Mahmuda əyan oldu. Odu ki, Qul Mahmud dedi:

– Ağa dərviş, qoyun sizə bir neçə xanə deyim:

Ərz eləyim, pünhan sirri sən də bil,
Əldə tutub bir nişana gedirəm.
Dönübdü yığbalım yenilməz daşa,
Baxdım küsüb, biyabana gedirəm.

Axtar sirr dostunu, qəlbindən ara,
Dönüb tərən könlüm meyl etməz sara.
Bihudə gəzirəm mən də səyyara,
Pərvanəyəm, yana-yana gedirəm.

Özüm bir qonağam, Qul Mahmud adım,
Sinəmdə görünür eşqü muradım.
Mənə bir yol göstər, kamil ustadım,
Ağa dərviş, İsfahana gedirəm.

Dərvişlər fikirlərindən dönüb, ona yol göstərdilər. Mahmud İsfahan şəhərinə yola düşdü.

Əhməd vəzirin bir gözəl bağı varıydı. Leyli xanım qırx incə belli qıznan orda gəzirdi. Bağın bir qoca bağbanı varıdı. Qul Mahmud özünü bağın qırağına yetirib, baxıb gördü qızlar bağda gəzirlər. Qul Mahmud bağbana dedi:

– Qoca əmi, icazə ver, bağda dincəlim.

Qoca bağban cavab verdi:

– Oğlum, olmaz, bura Leyli xanımın bağıdı.

Mahmud dedi:

– Qoca bağban, indi ki, qoymursan, onda qoy bir neçə kəlmə söz deyim.

Aldı Qul Mahmud, görək nə dedi:

Aylar, illər həsrətini çəkdiyim,
Dostumu şad gördüm, gül üzüm barı.
Həsrətin çəkərəm, divanə, bağban,
İzn ver, bağından gül üzüm barı.

Xal düşüb Leylimin ay qabağında,
Bahar meyl eyləyir gül yanağında.
Yetişib dərməyə yarın bağında,
Alması, heyvası, gül üzüm barı.

Qul Mahmud, diləyin qəlbində haxdı,
Hax yazan yazıya demə nahaxdı.
Göz kamal yetirib, əl çatan vaxtdı,
Səbəbkardı, qoymur gül üzüm barı.

Bağban icazə verdi bağa girməyə. Qul Mahmud baxdı ki, qızlar oynayıb gülür, Leyli xanım da qızların içindədi. Ürəyi tab gətirməyib aldı, görək nə dedi:

Könlüm səni görmək istər,
Qəsd eləmə cana, bülbül!
Açıbdı çiçəklər, güllər,
Bəzən donnan-dona, bülbül!

Hər çiçəyin yarpağından,
Qızılgülün budağından,
Küsübsən bağça-bağından,
Niyə döndün yana, bülbül!

Bülbül olan meyli güldə,
Adın dastan olub dildə,
Qul Mahmudam qürbət eldə
Döndü bağrım qana, bülbül!

Leyli Qul Mahmudun səsinə eşitdi. Onun yanına yüyürdü. On iki saçıdan bir tel ayırır, şəkər məmələrinin üstünə basıb, aldı, görək nə dedi:

Yan çöyürübdü diyara,
Mahmud, xoş gəldin, xoş gəldin!
Vədə verdiyin ilqara,
Mahmud, xoş gəldin, xoş gəldin!

Mən bir güləm sən bülbülə,
De danış sən gülə-gülə.
Yolun düşüb bizim elə,
Mahmud, xoş gəldin, xoş gəldin!

Mahmud düşüb qəmgin çağa,
Canım canına sadağa.
Qədəm qoyub bizim bağa,
Mahmud, xoş gəldin, xoş gəldin!

Aldı Mahmud cavabında, görək nə dedi:

Qarşımda duran, ay gözəl,
Leyli, xoş gördük, xoş gördük!
Məni oda salan gözəl,
Leyli, xoş gördük, xoş gördük!

Mahmud gördü ki, qızlar çox təəccüb eləyir ki, Leyli bu naməhrəmi haradan tanıyır. Odu ki, Mahmud götürüb deyir:

Qaynayıb peymanım dolar,
Saralıb irəngim solar.

İşarədən qanan olar,
Leyli, xoş gördük, xoş gördük!

Qul Mahmudam, yana-yana,
Yandı bağırim, döndü qana.
Məni salallar zindana,
Leyli, xoş gördük, xoş gördük!

Söz tamama yetişən kimi qızlar xəbər apardılar. Əhməd vəzirin cəlladları Qul Mahmudun qollarını bağlayıb apardılar. Mahmud götürüb, görək cəlladlara nə dedi:

Qolu bağlı aparma o zindana,
Bu şəhərdə nazlı yarım var mənim.
Öldürmə məni bu zülüm-dərdinən,
Mən cavanam, qıryət, arım var mənim.

Cəlladların birisi sual elədi:

– Oğul, sən haralısan, əslin, nəcabətin varmı sənin?

Aldı Qul Mahmud:

Bir anam var mənim, şux baxışlıdı,
Bir atam var, əli tərhan quşludu.
Cəmi tay-tuşlarım gözü yaşlıdı,
Bağlar boyu çoxlu varım var mənim.

Qul Mahmudam, bilin, bağırı qan mənəm,
Eşq oduna alışıb yanan mənəm.
Şah oğluyam, şahzadayam, xan mənəm,
Təbriz kimi bir mahalım var mənim.

Apardılar Mahmudu saldılar zindana. Qul Mahmud burada əzab çəkməkdə olsun, bir gün Şah Abbas gedib zindanı yoxlayırdı ki, görsün dustaqların əhvalı necə keçir. Şah gördü ki, burada bir aşiq oxuyur. Özü də deyir ki, mənim günahım yoxdu. Bu necə şeydi? Odu ki, xəbər alıb, onun adını yazdı. Gedib taxta əyləşən kimi adam göndərdi ki, gedin, o dustağı götürün. Bu tərəfdən də Əhməd vəzir hazırlıq görürdü ki, Mahmudu asdırsın. Şah Mahmudu götürüb dedi:

– Sən aşiq adamsan, niyə gedib kənddə-kəsəkdə oxumursan, gəlib naməhrəm qızların içində oxuyursan?

Mahmud icazə alıb, sazı götürdü, görək nə dedi:

Əlif Allah, bey bələdan saxla sən,
Alnıma yazdığın xətadan məni.
Həsret qoydun qohum-qardaş, anama,
Tifilkən ayırdın atadan məni.

Qəribəm, qürbətdə el qonağıyam,
Könlüm intizardı, göz dustağıyam.
Leylisiz, virana bostan tağıyam,
Saxla nəzərində, yaradan, məni.

Qul Mahmud, yetişsin ağana səsim,
Bülbüləm bir gülə, çoxdu həvəsim.
Hanı, dar günümdə gələ bir kəsim,
İlahi, sən qurtar oradan məni.

Sözlər şaha təsir elədi. Şah fikrə getdi. Bunu görəndə aldı Qul Mahmud, görək dübarə nə dedi:

Düz qəlbinən dedim səni,
Ey ədalət şahım mənim.
Qulluğunda bir sözüm var,
Sən olsan pənahım mənim.

Biləsən ki, dağ yandırar
Nalə çəksəm, ahım mənim.
Bircə söylə görüm nədi
Təxsirəm, günahım mənim.

Yazıq Leylinin ucundan,
Salıbsan zindana məni.
Dar günümdə kömək durar,
O doğru ilahım mənim.

Şahım, çox da qəzəblənmə,
Dağ qopsa tufanmı olar?
Olmasa bir kəs pənahım,
Cahanda insanmı olar?

Öldürsələr Qul Mahmudu,
Cənnəti-məkanmı olar?

Yaradanim səcdə qılar,
Hər axşam, sabahım mənim.

Şahın bir aşığı varyıdı, adı Mehdi idi. Əhməd vəzir bu aşığı gətirdi ki, Qul Mahmud nə çox yaradannan çağırır. İndi bizim aşığımız tutub onun sazını əlindən alar. O saat aşix Mehdi gəldi, dedi:

– Aşiq, nə çox yaradannan danışırısan? İndi mənə cavab ver görüm, nə cür aşiqsan?

Aldı Mehdi:

Məndən salam olsun aşiq olana,
De görüm, sözüümün neçə bəndi var?
O nədi ki, gəşt eləyir dünyanı?
Nə quşdu qanadı, nə səməndi var?

Nə yazıdı, nə pozudu söz kimi,
Yandırır sinəmi hərdən köz kimi.
Cövlan vurur dağı-daşı düz kimi,
Bağlanmaz, nə qıfıl, nə kəməndi var.

Mehdiyəm, sözlərim axtarıb ara,
Haq vuran yaraya heç olmaz çara.
Baş tutmaz sövdadı, çəksən bazara,
Deyərlər sərrafın gör nə fəndi var.

Aldı Qul Mahmud:

Al, cavabın verim, aşiq qardaşım,
Deyəcəm sözüümün neçə bəndi var.
O fikirdi haxdan bizə verilib,
Nə quşdu qanadı, nə səməndi var.

Hərdən havalanıb yaxşı haldayam,
Hərdən qeyzə gəlir, qeyli-qaldayam.
Hərdən coşa gəlib, xoş kamaldayam,
Tutub haqq əlində bir kəməndi var.

Qul Mahmud da qulluğunda dayandı,
Gizlin döyül sirrini, mənə əyandı.
Gözəl şahın özü qiymət qoyandı,
Nəhlət bu şeytana, gör nə fəndi var.

Aldı təzədən Qul Mahmud:

O hansı alimdi götürüb qələm,
Bilmirəm dəstindən yazdı, nə yazdı?
Gözüm gördüyünə bir misal çəkim,
Nə yazı var, nə payızı, nə yayı.

Nə ərəb, nə farsı, nə Qurancadı,
Nə cafyadı, nə kəməndi heç adı.
Nə fitnədi, nə feyildi, nə cadı,
Kim yanında hesabladı, nə yazı.

Qul Mahmud diləyin istəyər haxdan,
Nə axşamdı, nə günorta, nə də dan.
Nə örtüyənən, nə gizdiynən, nə də dan,
Söz keçər isbata desək nə yazı.

Söz tamama yetişdi. Qul Mahmud aftafa götürüb eşiyə çıxdı, gördü
bir qızıl ilan bir sağsağanı sıcradı tutdu, başını sorub öldürdü. Aşıq bu
əhvalatı görüb gəldi ki, camaata söyləsin. Aşıq Mehdi dedi:

– Aşıq yaxşı aşıqdı, amma qafiyələri düz demir.

Qul Mahmud dedi:

– İndi ki, mən düz demirəm, qulaq as:

Bu gün bir pəhlivan gördüm,
Atdığı meydana baxın!
Kəmənd atıb, qılınc vurur,
Tökdüyü al qana baxın!

Söylə nədən binası var,
Al-əlvan xınası var.
Hər yanda bir havası var,
Çəkilib pünhana baxın!

Qul Mahmud söyləməz yalan,
Könlünə düşməsin talan.
Yaranmış pəncə çalan,
Yaradan sübhana baxın!

Söz tamama yetişdi. Şah Abbas dedi:

– Əhməd vəzir, bir qız bir oğlanındı, verməliyik qızı bu oğlana.
Görürəm bu ağıllı-kamallı adamdı.

Əhməd vəzir dedi:

– Qibleyi aləm, əmr sənindi.

Şah Abbas öz xərciynən toy eləyib qoşunnan-zadnan buları cahı-
calalnan yola saldı oğlanın öz torpağına. Onlar öz torpaqlarına gəlib,
təzədən toy etdilər. Bir aşıq aşağıdakı duvaqqapma ilə toyu başa verdi.

Of, fələk, yandım, fələk,
Görəndə dildarı, fələk!
Of, fələk, öldüm, fələk,
Olanda üz bəri, fələk!
Of, fələk, çıxart, fələk,
Aradan əğyarı, fələk!
Of, fələk, saxla, fələk,
Amandı, o yarı, fələk!
Of, fələk, şəfqət elə,
Bax bir bizə sarı, fələk!

Of, fələk, şükür sənə,
Dostun üzün gördüm bu gün.
Can alan, eşqə salan
İşvə-nazı gördüm bu gün.
Ev yıxan, süzgün baxan
Qumral gözü gördüm bu gün.
Danışan, ənbərfəşan,
Şirin sözü gördüm bu gün.
Of, fələk, ləzzət verdi,
Nə şuxdu göftarı, fələk!

Of, fələk, gülə-gülə
Necə durur qabaxları.
Baxanda göz qamaşır,
Şəfəq salır yanaxları.
Balmıdır, qaymaxmıdır
Bəxtəvərin dodaxları?!

Açılmış qönçə gülə
Tənə edər buxaxları.
Of, fələk, alma kimi
Əhmərdi rüxsarı, fələk!

Of, fələk, bədnəzərə
Uğramasın başı bunun.
Aymıdır, hilalmıdır,
Qələmmidir qaşu bunun?
Dürmədür, incimidir,
Sədəfmidir dişi bunun?
Ləlmidir, yaqutmudur
Mərmərmidir döşü bunun?
Of, fələk, əndamı tək
Olmaz dağın qarı, fələk!

Of, fələk, ağlın alır
Qarşımda mail durması.
Ləzzətli laçın kimi
Özün çəkib oturması.
Məclisi aludə elər
Züflərinin hər burması.
Təşbihdir çənəsinə
Bağdad elinin xurması.
Of, fələk, budur mələk,
Gözəllər sərdarı, fələk!

Of, fələk, sən ol kömək,
Muradına çatsın Cuma.
Bu cavan məhbubunan
Sarmaşiban yatsın Cuma.
Nigaranlı canını
Həm canına qatsın Cuma.
Qurğuşundan bağlanan
Qəm şələsin atsın Cuma.
Of, fələk, diləyimi
Elə qəbul, barı, fələk!